

Arrest

nr. 216 050 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. KÖSE
André Dumontlaan 210
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 27 september 1998 België is binnengekomen, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, verklaarde zich vluchteling op 28 september 1998. Op 6 november 1998 werd de beslissing genomen tot weigering van de verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. In beroep besliste de commissaris-generaal op 30 juni 1999 tot weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Op 7 oktober 1999 bevestigde de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal.

1.2. Op 9 maart 2000 verklaarde verzoeker zich opnieuw vluchteling. Op 20 april 2000 werd de beslissing genomen tot weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring.

1.3. Op 5 mei 2014 diende verzoeker een derde asielaanvraag in. Op 9 juli 2014 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 13 april 2015 diende verzoeker een vierde asielaanvraag in. Op 29 april 2015 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot inoverwegingname van de meervoudige asielaanvraag. Op 23 juli 2015 nam de commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 13/04/2015

Overdracht CGVS: 24/04/2015

U werd op 13 juli 2015 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Somali machtig is, van 9.25 uur tot 11.00 uur. Uw advocaat, meester Bobber Loos, was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit het Waberi-district te Mogadishu en te behoren tot de minderheidsclan Ashraf.

U diende op 28 september 1998 een eerste asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) op 6 november 1998 ongegrond werd verklaard. U diende bij het CGVS een dringend beroep in tegen de beslissing van DVZ. Op 30 april 1999 nam het CGVS in de ontvankelijkheidsfase een 'beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is'. Echter, op 30 juni 1999 ontving u een 'weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling'. Op 7 oktober 1999 bevestigde de Vaste Beroepscommissie (verder VBC) de weigeringsbeslissing van het CGVS. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 9 maart 2000 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ die echter leidde tot een 'weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag'. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar reisde naar Zweden alwaar u op 15 september 2004 asiel aanvroeg. Alvorens een beslissing werd genomen in uw asioldossier verliet u Zweden. U keerde terug naar België. U werd geregulariseerd door de DVZ. U werd psychiatrisch opgenomen in Stuivenberg in 2006. Ook vonden meerdere spoedopnames plaats (alcohol- en middelenmisbruik). U werd afgevoerd van ambtswege en verloor uw verblijfsstatuut in België. Op 17 augustus 2007 werd u als voetganger in Leuven slachtoffer van een ernstig verkeersongeval. U liep hierdoor een zwaar hersenletsel op. U bleef tot 1 mei 2008 gehospitaliseerd waarvan lange tijd in de psychiatrie.

Op 5 mei 2014 diende u een derde asielaanvraag in bij de DVZ. Uw derde asielaanvraag werd door het CGVS in overweging genomen doch op 10 juli 2014 ontving u vanwege het CGVS een technische weigering aangezien u niet kwam opdagen voor het gehoor dd. 19 juni 2014.

Op 13 april 2015 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de DVZ (dd. 17 april 2015) en het CGVS (dd. 13 juli 2015) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter ondersteuning van uw vierde asielaanvraag volgende documenten neer: (1) een schrijven van uw advocaat, Bobber Loos, opgesteld op 26 mei 2015 te Antwerpen en (2) een schrijven van uw advocaat, Bobber Loos, opgesteld op 11 juni 2015 te Antwerpen.

U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.

B. Motivering

Uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw vierde asielaanvraag voorlegde blijken onvoldoende te zijn om een "vrees voor vervolging" zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet. U legt volgende nieuwe documenten neer: (1) een schrijven van uw advocaat, Bobber Loos, opgesteld op 26 mei 2015 te Antwerpen en (2) een schrijven van uw advocaat, Bobber Loos, opgesteld op 11 juni 2015 te Antwerpen. Deze zijn echter niet van die aard om aan te tonen dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw eerste asielaanvraag door het CGVS op 30 juni 1999 een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen.

Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat (1) tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen, (2) er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u tot de Ashraf-clan behoort en (3) u onvoldoende elementen naar voren brengt die getuigen van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie (zie beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling dd. 30 juni 1999). Op 7 oktober 1999 bevestigde de VBC de weigeringsbeslissing van het CGVS.

Hieraan kan worden toegevoegd dat u in Zweden verklaarde J. H. M. te heten en geboren te zijn op 20 mei 1984 hoewel u in België steeds volhield D. O. M. te heten en geboren te zijn op 1 januari 1981 (zie Zweeds asioldossier).

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw vierde asielaanvraag te staven, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

Wat betreft het door u voorgelegde schrijven van uw advocaat, Bobber Loos, opgesteld op 26 mei 2015 te Antwerpen en het door u voorgelegde schrijven van uw advocaat, Bobber Loos, opgesteld op 11 juni 2015 te Antwerpen kan gezegd worden dat deze documenten de conclusies van het CGVS in het kader van uw eerste asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Immers, op 30 juni 1999 concludeerde het CGVS dat 1) tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ondermijnen, (2) er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u tot de Ashraf-clan behoort en (3) u onvoldoende elementen naar voren brengt die getuigen van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een “vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève.

Er zijn wel redenen om u subsidiaire bescherming toe te kennen.

Volgens informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat voor wat Centraal- en Zuid-Somalië betreft, de regio waarbinnen uw geboorte- en woonplaats Mogadishu zich situeert, immers – bij eventuele terugkeer – een reëel risico bestaat op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een intern gewapend conflict. De situatie in Centraal- en Zuid-Somalië is momenteel bijzonder wankel en er vindt een voortdurende machtsstrijd plaats. Er vallen in de praktijk vooral burgerslachtoffers en er is geen sprake van een binnenlands vluchtalternatief wat Centraal- en Zuid-Somalië betreft. Er vinden regelmatig opflakkingen van geweld plaats (zie COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu, 3 februari 2015 (update)).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.5. Bij brief van 7 november 2016 en 11 juli 2017 werd verzoeker opgeroepen, omdat een nieuw element in aanmerking moest worden genomen in verband met zijn subsidiaire beschermingsstatus: “Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u strafrechtelijk veroordeeld bent”.

1.6. Op 5 december 2017 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 5 december 2017 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 13/04/2015

Overdracht CGVS: 24/04/2015

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) op 3 augustus 2017 van 9.00 uur tot 10.20 uur, in het bijzijn van een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Sabiye Köse loco meester Gino Baleani, was gedurende het gehele gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit het Waberi-district te Mogadishu en te behoren tot de minderheidsclan Ashraf. U diende op 28 september 1998 een eerste asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ) op 6 november 1998 ongegrond werd verklaard.

U diende bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (verder CGVS) een dringend beroep in tegen de beslissing van DVZ.

Op 30 april 1999 nam het CGVS in de ontvankelijkheidsfase een 'beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is'. Echter, op 30 juni 1999 ontving u een 'weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling'. Op 7 oktober 1999 bevestigde de Vaste Beroepscommissie (verder VBC) de weigeringsbeslissing van het CGVS. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 9 maart 2000 diende u een tweede asielaanvraag in bij de DVZ die echter leidde tot een 'weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag'. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar reisde naar Zweden alwaar u op 15 september 2004 asiel aanvroeg. Alvorens een beslissing werd genomen in uw asioldossier verliet u Zweden. U keerde terug naar België. U werd geregulariseerd door de DVZ. U werd opgenomen in de psychiatrische afdeling Stuivenberg in 2006. Ook vonden meerdere spoedopnames plaats (alcohol- en middelenmisbruik). U werd afgevoerd van ambtswege en verloor uw verblijfsstatuut in België. Op 17 augustus 2007 werd u als voetganger in Leuven slachtoffer van een ernstig verkeersongeval. U bleef tot 1 mei 2008 gehospitaliseerd waarvan lange tijd in de psychiatrie.

Op 5 mei 2014 diende u een derde asielaanvraag in bij de DVZ. Uw derde asielaanvraag werd door het CGVS in overweging genomen doch op 10 juli 2014 ontving u vanwege het CGVS een technische weigering aangezien u niet kwam opdagen voor het gehoor dd. 19 juni 2014.

Op 13 april 2015 diende u een vierde asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 24 juli 2015 kende het CGVS u de subsidiaire beschermingsstatus toe.

Op 31 oktober 2007 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 5 maanden gevangenisstraf wegens diefstal.

Op 3 juni 2009 werd u door de Correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot 4 maanden gevangenisstraf wegens diefstal en heling.

Op 18 november 2009 werd u door de Correctionele rechtbank te Leuven veroordeeld tot 2 maanden gevangenisstraf wegens diefstal op heterdaad, met geweld of bedreiging.

Op 9 juli 2014 werd u door de Correctionele rechtbank te Leuven op verzet veroordeeld tot 12 maanden gevangenisstraf wegens diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht.

Op 9 juni 2016 werd u door de Correctionele rechtbank te Antwerpen op verzet veroordeeld tot zes maanden gevangenisstraf (met uitstel gedurende 3 jaar) en een geldboete van 600 euro (met uitstel gedurende 3 jaar) wegens opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid tot gevolg en opzettelijke slagen en verwondingen.

Op 11 augustus 2016 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en Staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u op 24 juli 2015 de status van subsidiaire beschermde werd toegekend, u heden dient uitgesloten te worden van de subsidiaire beschermingsstatus.

Immers, er dient gewezen te worden op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de Correctionele rechtbank te Leuven van 9 juli 2014.

Artikel 55/5/1, § 2 juncto artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving.

Diengaande dient vooreerst vastgesteld te worden dat uit het vonnis van 9 juli 2014 blijkt dat u op verzet veroordeeld werd tot een hoofdgevangenisstraf van 12 maanden omwille van een diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht. De Correctionele rechtbank achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en oordeelde: "De feiten zijn ernstig. Beklaagde heeft geen enkel respect voor het eigendomsrecht van anderen, noch voor de fysieke integriteit van deze personen.

Het feit dat een onschuldig iemand op straat plots van een onbekende slagen in het aangezicht kan krijgen omdat die persoon zijn zinnen op de gsm van de voorbijganger heeft gezet, is totaal onaanvaardbaar en verhoogt het onveiligheidsgevoel in de maatschappij. Beklaagde moet leren dat men zich niet zomaar goederen die hem niet toebehoren kan toeëigenen. Beklaagde beschikt reeds over een gevuld strafregister waarop voor de periode 2007-2009 reeds drie veroordelingen wegens diefstallen vermeld staan. Bij de laatste veroordeling ging het ook om een diefstal met geweld."

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt voorts dat u op 9 juni 2016 op verzet veroordeeld werd tot zes maanden gevangenisstraf (met uitstel gedurende 3 jaar) en een geldboete van 600 euro (met uitstel gedurende 3 jaar) omdat u in dronken toestand twee medewerkers van Securail slagen hebt toegebracht met een fles wodka. De Correctionele rechtbank achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen en oordeelde: "De feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig. Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke integriteit. (...) Beklaagde werd in het verleden reeds veroordeeld en trok hieruit geen enkele lering. Anderzijds blijkt dat beklagde kampt met een ernstige problematiek door een verkeersongeval waarvan hij het slachtoffer werd. Hij wordt psychiatrisch opgevolgd. Gelet op de problematiek van beklagde is het duidelijk dat hij nood heeft aan begeleiding en therapie, doch uit de neergelegde stukken blijkt dat de opvolging van de afspraken problematisch verloopt reden waarom niet ingegaan wordt op de vraag om probatiemaatregelen op te leggen. Een gevangenisstraf en geldboete zijn gepast"

Uit de stukken waarop het Commissariaat-generaal vermag acht te slaan en uit uw gedragingen sinds u de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, blijkt duidelijk dat u geen enkele vorm van respect heeft voor het eigendomsrecht en de fysieke integriteit van anderen, en dat u er niet voor terugschrikt om fors fysiek geweld te gebruiken, zelfs met arbeidsongeschiktheid tot gevolg. Uw persoonlijk gedrag van de afgelopen jaren getuigt van een gebrek aan normbesef en een impulsieve, agressieve en gevaarlijke persoonlijkheid.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 7 november 2016 via een aangetekend schrijven dat door het CGVS naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister (met name Grote Baan 96/1-01, 3530 Houthalen) werd gestuurd, opgeroepen om op 25 november 2016 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U gaf hier echter geen gevolg aan. Teneinde u nogmaals de kans te bieden argumenten voor het eventuele behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus aan te brengen, werd u op 3 augustus 2017 gehoord voor het CGVS.

De redenen die u heeft aangebracht voor het behoud van uw status kunnen een behoud van uw internationale beschermingsstatus echter niet wettigen.

Ten eerste verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dd. 3 augustus 2017 dat u ziek bent en in België vele behandelingen kreeg doch dat u deze behandelingen niet zal krijgen in Somalië (zie gehoorverslag CGVS dd. 3 augustus 2017, p. 3-4). Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor het gebrek aan medische behandeling van uw ziekte in Somalië, dient u zich voor de beoordeling van deze elementen te richten tot de geëigende procedure. Er bestaat de mogelijkheid een aanvraag tot machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Uit dit wetsartikel blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het Commissariaat-generaal zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

Ten tweede verklaarde u tijdens uw gehoor voor het CGVS dd. 3 augustus 2017 dat u vreest dat Al-Shabaab u zal gebruiken en dat u met Al-Shabaab zal moeten rondrijden (zie gehoorverslag CGVS dd. 3 augustus 2017, p. 4). Wanneer de interviewer van het CGVS echter opmerkt dat Al-Shabaab niet meer aan de macht is in Mogadishu (p. 4) hetgeen ook blijkt uit de COI Focus Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu (Cedoca - 9 juni 2017 (update) en u vervolgens opnieuw gevraagd werd wat u bij terugkeer naar Mogadishu vreesde (p. 4) repliceerde u louter "Mijn gezondheid" (p. 4).

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Uw raadsman legde op 25 november 2016 volgende documenten neer: een beschikking van het Vredegerecht van het kanton Houthalen-Helchteren van 8 maart 2016 inzake de aanstelling van een nieuwe bewindvoerder over de goederen van O. M. D., een omstandige geneeskundige verklaring (met het oog op een rechterlijke bescherming van een meerderjarig persoon en met oogmerk ook bewindvoering over de persoon in te stellen) opgesteld door dokter Bart Verschelde op 9 mei 2016, een beschikking van het Vredegerecht van het kanton Houthalen-Helchteren van 20 juli 2016 inzake de uitbreiding van de bewindvoering over de goederen tot de persoon van O. M. D. omdat u onbekwaam wordt geacht om rechtshandelingen te stellen, een beschikking van het Vredegerecht tot observatieneming van O. M. D. voor een duurtijd van 40 dagen in de instelling Psychiatrisch Ziekenhuis Asster te Sint-Truiden van 5 augustus 2016, correspondentie tussen de bewindvoerder en een medewerkster van het Nieuw Administratief Centrum (NAC) te Houthalen-Helchteren aangaande uw situatie in de periode tussen 12 juli 2016 en 4 oktober 2016 én de door uw bewindvoerder ingevulde 'Checklist noodsituatie in het kader van persoonsvolgende financiering (PVF)' ten behoeve van het Vlaams Agentschap voor personen met een handicap (VAPH) waarvan sprake in voormelde correspondentie.

De door uw raadsman neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het CGVS wijst er op dat nergens uit het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen van 9 juni 2016, noch uit het in kracht van gewijsde gegane vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Leuven van 9 juli 2014 blijkt dat u op het ogenblik van de feiten ontoerekeningsvatbaar was. Het CGVS benadrukt gebonden te zijn door de kwalificatie van de inbreuken bepaald in bovenvermelde vonnissen met in achtneming van de hierin geformuleerde verzwarende en verzachtende omstandigheden. Het CGVS mag derhalve niet, zonder het principe van het gewijsde van rechterlijke uitspraken te schenden, nogmaals onderzoeken of u op het ogenblik van uw veroordelingen in 2014 en 2016 al dan niet toerekeningsvatbaar was. Het CGVS wijst er dienaangaande voorts op dat in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen van 9 juni 2016 melding wordt gemaakt van het feit dat u kampt met een ernstige problematiek door een verkeersongeval waarvan u het slachtoffer werd en dat u psychiatrisch opgevolgd wordt. De strafrechter stelde verder vast dat u duidelijk nood had aan begeleiding en therapie, maar oordeelde desalnietemін dat een gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel gedurende 3 jaar) passend was. Nergens uit deze vonnissen blijkt dat uw oordeelsvermogen was aangetast of dat u vanuit psychiatrisch oogpunt niet de verantwoordelijkheid voor uw gedrag kon opnemen.

Waar uw raadsman voorts het CGVS vraagt rekening te willen houden met uw zeer ernstige gezondheidstoestand (zie gehoorverslag CGVS dd. 3 augustus 2017, p. 5) dient er nogmaals op gewezen dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het CGVS zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen. Bovendien werd uw advocate meermaals per e-mail herinnerd aan de medische verslagen die ze beloofde op te sturen (op 5 september 2017 en op 17 november 2017) doch het CGVS ontving tot op heden de beloofde documenten niet.

Gelet op voorgaande zijn er geen elementen die een behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS oordeelde in het kader van uw eerdere asielaanvraag reeds dat (1) tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnen, (2) er geen geloof gehecht wordt aan uw bewering dat u tot de Ashraf-clan behoort en (3) dat u onvoldoende elementen naar voren brengt die getuigen van een persoonlijke en systematische vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie (zie beslissing tot 'weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling' dd. 30 juni 1999). Er kan dan ook niet worden gesteld dat u omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet zou kunnen worden teruggeleid naar uw land van herkomst.

Voorts dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden op grond waarvan u de status van subsidiaire bescherming werd verleend zijn gewijzigd. U werd destijds subsidiaire bescherming toegekend, omdat u verklaarde te zijn geboren en getogen in Mogadishu, dat zich in de regio Zuid- en Centraal Somalië bevindt.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië – en in Mogadishu in het bijzonder – kan echter het volgende worden opgemerkt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd “UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia” van januari 2014 en “UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)” van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuiden Centraal-Somalië volatiel blijft. De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 9 juni 2017) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ondanks een stijging van het aantal incidenten en het aantal slachtoffers in de onderzochte periode kaderen de veiligheidsincidenten die zich in Mogadishu hebben voorgedaan nog steeds binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad.

Zo neemt een groot deel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen, waarvan het merendeel wordt opgeëist door al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren, overheidsfunctionarissen en buitenlanders over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen en op militaire konvoien en checkpoints. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich (voormalige) parlementsleden, traditionele ouderen en andere gedelegeerden van de deelstaten die aan de verkiezingen deelnamen, lokale politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, journalisten, humanitair personeel, zakenlui, clanleiders, en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld nog steeds als doelgericht. Dit neemt niet weg dat ook gewone burgers die toevallig in de buurt zijn getroffen kunnen worden. In aanloop naar de geplande verkiezingen was het aantal doelgerichte moordaanslagen op soldaten en overheidsfunctionarissen toegenomen en ook in 2017 is er sprake van een stijging van het aantal gerichte moorden, waarbij overheidsfunctionarissen, veiligheidspersoneel en ouderlingen die hebben deelgenomen aan de recente parlementaire verkiezingen worden geviséerd. Daarnaast is ook het aantal complexe aanslagen toegenomen. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, die meestal meerdere doden maken, waaronder burgers. Het gaat om zelfmoordaanslagen, bomaanslagen of aanslagen met granaten - die voornamelijk militaire doelwitten of de politie viseren, maar ook restaurants geliefd bij militairen of overheidspersoneel of het hoofdkwartier van het United Nations Development Programme (UNDP) -, confrontaties tussen verschillende veiligheidsdiensten en mortieraanvallen, onder meer op het presidentiële paleis of de internationale luchthaven, die aan al-Shabaab worden toegeschreven en vaak doel missen.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een "gewone burger" is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatie richtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's en de vastgestelde stijging van het geweld in Mogadishu, meerdere bronnen nog steeds positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de verdere heropleving van het economische leven. Dit ondanks de toestroom van IDP's in Mogadishu die de droogte ontvluchten. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora nog steeds terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Naast de terugkeer van de diaspora creëren ook de uitbreiding van de overheidsadministratie, de toename van het aantal humanitaire organisaties en de opening van ambassades een groeiende vraag naar goederen en diensten. De vraag naar ongeschoolde arbeid in Mogadishu neemt toe, en omwille van de verbeterde veiligheidssituatie trekken ook vanuit het binnenland ongeschoolde krachten naar Mogadishu.

In sectoren waarvoor weinig gekwalificeerde arbeidskrachten beschikbaar zijn, worden zelfs werknemers uit het buitenland gerekruteerd. Voorts blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met een heropleving van de voetbal- en basketbalcompetities, met opgeknapte sportstadions en een voetbalcompetitie voor jeugdspelers, tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren, en de organisatie van een TEDx-conferentie en een boekenbeurs. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar. Daarnaast vond in september 2016 de Intergovernmental Authority on Development, waar staatshoofden van de Hoorn van Afrika en omstreken veiligheidskwesties bespreken, plaats in Mogadishu. Tot slot vonden er in de onderzochte periode parlements- en presidentsverkiezingen plaats. Mohamed Abdullahi Mohamed werd aangesteld als nieuwe president en de nieuwe regering werd goedgekeurd door het parlement. De internationale gemeenschap juicht de vlotte en vreedzame machtsoverdracht toe. In april 2017 duidt de nieuwe president een nieuwe burgemeester aan voor de hoofdstad.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen is het CGVS van oordeel dat u mag worden teruggeleid naar Somalië. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft uw gezondheidstoestand dient er nogmaals op gewezen dat u zich voor de beoordeling van medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag tot machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of haar gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Hieruit blijkt duidelijk dat de ambtenaar-geneesheer ermee belast is om de toegankelijkheid van de medische zorgen die een vreemdeling nodig heeft in diens land van herkomst te beoordelen, evenals de graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Het CGVS zou haar bevoegdheid overschrijden indien zij hier uitspraak over zou doen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

- "- Schending van artn. 3 en 8 EVRM,*
- Schending van art. 1 van de Conventie van Genève in samenhang met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, i.h.b. de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.*
- Schending van de artn. 55/5/1 §2,1° en 55/4 §2 van de wet van 15 december 1980.*
- Schending van de artn. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de motivering van administratieve beslissingen".*

Verzoeker stelt vast dat de bestreden beslissing een eigen invulling geeft voor de notie "ernstig misdrijf". Het leidt geen twijfel dat feiten van diefstal (met geweld) en opzettelijke slagen en verwondingen, zonder deze te minimaliseren, in het licht van de specifieke situatie van verzoeker, bezwaarlijk als "ernstige misdrijven" kunnen worden gezien. Te meer nu een dergelijke kwalificatie ertoe kan leiden dat verzoeker, in zijn medische toestand, zou worden teruggeleid naar Somalië. Bovendien dient een "ernstig misdrijf" in de zin van artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet maatschappelijk ruimer geëvalueerd te worden en niet beperkt te zijn tot de persoonlijke eigen visie van een rechter, die trouwens de feitelijkeheden in een

volledig ander licht beoordeelt dan de commissaris-generaal. De commissaris-generaal dient de situatie van verzoeker aan een breder maatschappelijk criterium van sociale gevaarlijkheid te toetsen, *quod non in casu*. Verzoeker verwijst nog naar de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoering van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109*).

Verzoeker meent dan ook dat zijn toestand verkeerd werd beoordeeld.

Verzoeker leidt aan chronische epilepsie na meervoudige hersenschade en botbreuken, schizofrenie en een zware alcoholverslaving met ernstige gedragsstoornissen. Ingevolge deze aandoeningen verwaarloost verzoeker zowel zichzelf als zijn leefruimte, reden waarom hij trouwens onder voorlopige bewind is geplaatst voor zowel zijn persoon als zijn goederen. Verzoeker is een ernstig ziek persoon, volledig in de ban van zijn alcoholverslaving, schizofrenie en ernstige hersenletsel. Ingevolge deze zwakke mentale toestand verloopt de communicatie met verzoeker zeer moeizaam. Reden trouwens waarom het CGVS-interview van 3 augustus 2017 amper een uur en twintig minuten duurde. Verzoeker heeft geen concentratie, noch een duidelijk begrip van wat hem wordt gezegd. Het denkvermogen van verzoeker is ernstig aangetast, reden waarom zijn gedrag voornamelijk wordt gedreven door zijn fysieke behoeftes (alcohol). De gepleegde feiten zijn dan ook bovenal ingegeven door en te situeren in deze mentale en psychologische toestand. Hij stelde de kwetstieuze daden niet in volle bewustzijn.

Bij de beoordeling van de feiten put de bestreden beslissing dan ook ten onrechte argument uit het feit dat verzoeker niet ontoerekeningsvatbaar wordt geacht in het vonnis van 9 juni 2016. Verzoeker herhaalt dat de criteria die de correctionele rechtbank *in casu* heeft gehanteerd voor de al dan niet toerekeningsvatbaarheid, niet dezelfde moeten zijn als diegene die de administratie hanteert. Verzoeker is ernstig ziek ingevolge zijn lange lijdensweg in de illegaliteit. Hierdoor kan hij zijn daden en de gevolgen ervan onvoldoende inschatten. Ingevolge zijn medische situatie werd verzoeker ook erkend op 4 december 2017 vanwege het Vlaams Agentschap voor Personen met Handicap als persoon met handicap. Hiermee wordt geen rekening gehouden, wanneer er zonder meer wordt gesteld dat verzoeker "*ernstige feiten*" zou hebben gepleegd, zonder de oorzaken die aan deze feitelijkheden ten gronde liggen, mee in overweging te nemen. Te meer ter gelegenheid van het CGVS-interview van 3 augustus 2017 kon worden geconstateerd in welke medische en mentale toestand verzoeker zich bevindt.

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat. Drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht voldaan is: de motieven moeten kenbaar zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig zijn. De draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluiting bij het gevoerd beleid). *In casu* is niet voldaan aan het draagkrachtvereiste (feitelijke en de juridische aanvaardbaarheid), temeer de bestreden beslissing verkeerdelijk oordeelt tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeker. Kortom is onderhavige beslissing in strijd met artikelen 55/5/1, § 2, 1°, en 55/4 van de Vreemdelingenwet en beantwoordt niet aan de materiële motiveringsvereisten van administratieve beslissingen.

Verder gaat de toelichting in het verzoekschrift in wezen over het advies dat wordt verleend.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken bij het verzoekschrift:

- informatie betreffende de veiligheidssituatie in Somalië en Mogadishu van Vluchtelingenwerk Vlaanderen (stuk 2);
- beschikkingen van 8 maart 2016 en 20 juni 2016 van het Vredegerecht van Houthalen-Helchteren (stuk 3);
- een brief van VAPH van 4 december 2017 (stuk 4);
- een brief van OCMW Houthalen-Helchteren van 2 augustus 2017 (stuk 5);
- medische verslagen (stuk 6).

2.1.3. Ter zitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met het document dat hij werd opgenomen in vzw Stijn, dienstencentrum De Klimroos sinds 19 juni 2018.

2.2. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de subsidiaire beschermingsstatus in :*

1° ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn;”.

Artikel 55/5/1, § 3, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Wanneer de Commissaris-generaal de subsidiaire beschermingsstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”.*

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal heeft deze bevoegdheid op grond van artikel 57/6, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd: (...)*

6° om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken;”.

Artikel 55/5/1 werd ingevoegd in de Vreemdelingenwet bij artikel 10 van de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming (BS 24 augustus 2015) en vormt de omzetting in het Belgische recht van artikel 19, derde lid, a), van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“Een vreemdeling wordt ook uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer hij een gevaar voor de samenleving of voor de nationale veiligheid vormt.”*

Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

Het tweede onderdeel is het advies dat de commissaris-generaal verstrekt in het kader van zijn beslissing, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Al komt dit advies voor in de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus als *instrumentum*, het is te onderscheiden van die beslissing als *negotium*. Enerzijds vormt de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus enkel een beslissing tot intrekking van die status en houdt ze geen verwijderingsmaatregel in, anderzijds gaat het advies van de commissaris-generaal slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet. Bijgevolg vormt het advies geen aanvechtbare rechtshandeling (RvS 24 mei 2016, nr. 234 824).

2.3. Verzoeker kan worden bijgetreden dat de bestreden beslissing verkeerdelijk oordeelt tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/4, § 2, van de Vreemdelingenwet op grond van *“gedragingen sinds u de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg”*.

Het is immers niet logisch dat de bestreden beslissing verzoeker confronteert met een veroordeling op verzet van 2014, voor feiten die dateren van 2009, terwijl verzoeker in 2015 nog de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Ook de confrontatie met het vonnis op verzet van 2016, voor feiten die dateren van 2012 klemmt met de beoordeling van verzoekers gedragingen sinds de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit het administratief dossier blijkt immers dat de commissaris-generaal ook van deze feiten van 2012 al op de hoogte was, op het ogenblik dat het dossier aan hem werd overgemaakt door de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk 17 april 2015 (Dossier overgemaakt aan het CGVS, stuk 14B). Tijdens het CGVS-interview van 13 juli 2015 werd verzoeker gevraagd of hij misdrijven heeft gepleegd, omdat zijn dossier diverse pv's bevat, waaronder dat met een korte omschrijving betreffende feiten waarvoor hij definitief werd veroordeeld bij verzet op 9 juni 2016. Hij werd erop gewezen dat *"indien u de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend u dit beschermingsstatuut kan verliezen indien u een ernstig misdrijf begaat"* (CGVS-gehoorverslag 2, stuk 5C, p. 10-11).

De stukken waarop de Raad acht kan slaan volstaan niet om te kunnen besluiten dat er nieuwe elementen zijn, die aan het licht zijn gekomen sinds de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en die voldoende draagkracht hebben om de definitieve beslissing van 23 juli 2015 te wijzigen in een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van een gevaar voor de samenleving.

Bovendien kan verzoekers penibele gezondheidstoestand niet worden genegeerd, zodat de bestreden beslissing die wordt gesteund op artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet, ten onrechte motiveert dat verzoeker zich kan beroepen op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wordt immers uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indien de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat verzoeker handelingen heeft gepleegd bedoeld in artikel 55/4, wat in voorliggend geval blijkt uit de vraag tot intrekking van het subsidiaire beschermingsstatuut van 9 augustus 2016 (Landeninformatie, stuk 18, nr. 3). Ten overvloede wijst de Raad in dit verband nog op het feit dat de aanvragen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een categorie van vreemdelingen betreffen die beweren op zodanige wijze aan een ziekte te lijden dat die ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling bestaat in hun land van herkomst of in het land waar zij verblijven (cfr. GWH 21 maart 2013, nr. 43/2013, overweging B.13) en dat in dat verband tijdens de parlementaire voorbereiding benadrukt werd dat een ernstig zieke vreemdeling die toch zou zijn uitgesloten van het voordeel van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet om welkdanige reden, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 van het EVRM (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, p. 36), verwijdering die in dergelijke omstandigheden niet mogelijk zou zijn (cfr. GWH 26 juni 2008, nr. 95/2008, overweging B.14; EHRM 13 december 2016, *Paposhvili t. België*, nr. 41738/10).

Desalniettemin blijkt er in het dossier van verzoeker een constante, deze van steeds terugkerende aanrakingen met politie en justitie met nog een laatste opsluiting in de gevangenis in de periode *"Kerst 2016"* tot 2 april 2017. De brief van het OCMW Houthalen-Helchteren van 2 augustus 2017 vermeldt ook nog het volgende: *"Mijnheer is niet in staat om voor zichzelf te zorgen. Hij verliest zichzelf steeds in overmatig alcohol gebruik. Hij laat hierdoor, en mogelijks ook door zijn onderliggend hersen letsel, zeer ongepast en storend gedrag zien. Hij valt mensen lastig, klampt ze aan, vraagt hen geld,... In een aantal winkels in de gemeente wordt hij geweigerd, omwille van regelmatig stelen, verpakkingen openen, de kassiersters lastig vallen, rond hangen, Ook in het gemeentelijke bankkantoor wordt hij geweigerd. Ook hier laat hij ongepast gedrag zien, valt hij de mensen lastig, maar in deze setting kan hij zich verliezen in agressie. Hij wil altijd geld, als hij dat niet kan krijgen wordt hij boos. Hierin zijn er de laatste maanden verschillende politie interventies geweest."*

De Raad benadrukt dat het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk is om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

De Raad is van oordeel dat minstens kan worden besloten tot het bestaan van ernstige redenen om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft begaan, ondanks zijn penibele gezondheidstoestand. In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken.

Op 9 juni 2016 werd verzoeker op verzet veroordeeld omdat hij in dronken toestand twee medewerkers van Securail slagen heeft toegebracht met een fles wodka: *“Beklaagde staat terecht voor feiten van opzettelijke slagen en verwondingen met arbeidsongeschiktheid (tenlastelegging A) en opzettelijke slagen en verwondingen (tenlastelegging B).”*

De Correctionele rechtbank achtte de ten laste gelegde feiten als bewezen en oordeelde: *“De feiten van de tenlasteleggingen zijn ernstig.*

Beklaagde kon zijn driften niet onder controle houden en hield onvoldoende rekening met andermans fysieke integriteit. In dronken toestand brengt hij twee medewerkers van Securail slagen toe met een fles wodka.

De rechtbank zal bij het bepalen van de strafmaat rekening houden met de aard en de ernst van de feiten, de omstandigheden waarin de feiten plaatsvonden, zijn aandeel, zijn persoonlijkheid en strafrechtelijk verleden.

Beklaagde werd in het verleden reeds veroordeeld en trok hieruit geen enkele lering.

Anderzijds blijkt dat beklagde kampt met een ernstige problematiek door een verkeersongeval waarvan hij het slachtoffer werd. Hij wordt psychiatrisch opgevolgd.

Gelet op de problematiek van beklagde is het duidelijk dat hij nood heeft aan begeleiding en therapie, doch uit de neergelegde stukken blijkt dat de opvolging van de afspraken problematisch verloopt reden waarom niet ingegaan wordt op de vraag om probatiemaatregelen op te leggen.

Een gevangenisstraf en geldboete zijn gepast. Gelet echter op zijn persoonlijkheid, zijn kans op verbetering en maatschappelijke integratie zal de rechtbank de uitvoering van de gevangenisstraf en de geldboete met uitstel opleggen.

Zo'n bestraffing beantwoordt het best aan de preventieve en repressieve doeleinden van de straf.”

De Raad wijst er op dat nergens uit het vonnis van 9 juni 2016 blijkt dat verzoeker op het ogenblik van de feiten ontoerekeningsvatbaar was. Er wordt melding gemaakt van het feit dat verzoeker kampt met een ernstige problematiek door een verkeersongeval waarvan hij het slachtoffer werd en dat hij psychiatrisch opgevolgd wordt. De strafrechter stelde verder vast dat hij duidelijk nood had aan begeleiding en therapie, maar oordeelde desalniettemin dat een gevangenisstraf van zes maanden (met uitstel gedurende 3 jaar) passend was. Daarbovenop blijkt er tot op heden een constante, deze van steeds terugkerende aanrakingen met politie en justitie, met talrijke veroordelingen.

De verklaringen tijdens het CGVS-interview van 3 augustus 2017 en de overeenkomstige stukken dat verzoeker ziek is en in België een behandeling kreeg en krijgt die hij niet zal krijgen in Somalië (Documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 17; verzoekschrift, stukken 4-6, aanvullende nota neergelegd ter zitting), doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Op 25 november 2016 werden volgende documenten neergelegd: een beschikking van het Vredegerecht van het kanton Houthalen-Helchteren van 8 maart 2016 inzake de aanstelling van een nieuwe bewindvoerder over de goederen van verzoeker, een omstandige geneeskundige verklaring (met het oog op een rechterlijke bescherming van een meerderjarig persoon en met oogmerk ook bewindvoering over de persoon in te stellen) opgesteld door dokter B. Verschelde op 9 mei 2016, een beschikking van het Vredegerecht van het kanton Houthalen-Helchteren van 20 juli 2016 inzake de uitbreiding van de bewindvoering over de goederen tot de persoon van verzoeker omdat hij onbekwaam wordt geacht om rechtshandelingen te stellen, een beschikking van het Vredegerecht tot observatieneming van verzoeker voor een duurtijd van 40 dagen in de instelling Psychiatrisch Ziekenhuis Asster te Sint-Truiden van 5 augustus 2016, correspondentie tussen de bewindvoerder en een medewerkster van het Nieuw Administratief Centrum (NAC) te Houthalen-Helchteren aangaande zijn situatie in de periode tussen 12 juli 2016 en 4 oktober 2016 en de door verzoekers bewindvoerder ingevulde ‘Checklist noodsituatie in het kader van persoonsvolgende financiering (PVF)’ ten behoeve van het Vlaams Agentschap voor personen met een handicap (VAPH) waarvan sprake in voormelde correspondentie. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker nog een brief van VAPH van 4 december 2017, een brief van OCMW Houthalen-Helchteren van 2 augustus 2017, een brief van de dienst Neurologie van 20 januari 2018 over een opname en een attest van de gevangenispsychiater J. Vandendriessche van 21 maart 2017. Ter zitting legt verzoeker nog een aanvullende nota neer met het document dat hij werd opgenomen in vzw Stijn, dienstencentrum De Klimroos sinds 19 juni 2018. Deze door verzoeker neergelegde documenten doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Ook de verklaring dat hij een vrees heeft dat Al Shabaab hem zal gebruiken en dat hij met Al Shabaab zal moeten rondrijden, klemmt met de COI Focus *“Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van Cedoca van 9 juni 2017 waaruit blijkt dat Al Shabaab niet meer aan de macht is in Mogadishu (Landeninformatie, stuk 18, nr. 4). Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Mogadishu louter voor zijn gezondheid.

De door verzoeker aangehaalde argumenten en neergelegde documenten kunnen het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus niet wettigen.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet, omdat niet kan betwijfeld worden dat verzoeker definitief werd veroordeeld voor een ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/4, § 1, eerste lid, c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP